

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3To/13/2020
Identifikačné číslo spisu:	9517100090
Dátum vydania rozhodnutia:	20.07.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Kostolanská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:9517100090.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Kostolanskej a sudcov JUDr. Petra Kaňu a JUDr. Martiny Zeleňakovej v trestnej veci obžalovaného W. A. pre zločin subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona účinného do 30. septembra 2012 a iné, na verejnom zasadnutí konanom 20. júla 2022 v Bratislave, o odvolaní obžalovaného W. A. a poškodeného - Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky Bratislava proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu Pezinok, sp. zn. PK-2T/10/2017 z 30. júla 2020, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. f), ods. 3 Trestného poriadku z r u š u j e s a rozsudok Špecializovaného trestného súdu Pezinok, sp. zn. PK-2T/10/2017 z 30. júla 2020 vo výroku o náhrade škody.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie poškodeného - Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky, Špitálska 4 - 6, Bratislava s a z a m i e t a.

Odôvodnenie

Špecializovaný trestný súd Pezinok (ďalej aj „súd I. stupňa“) rozsudkom, sp. zn. PK-2T/10/2017 z 30. júla 2020, obžalovaného W. A. (ďalej aj „obžalovaný“) uznal za vinného pre prečin poškodzovania finančných záujmov Európskych spoločenstiev podľa § 261 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona účinného do 30. septembra 2012, v jednočinnom súbehu so zločinom subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona účinného do 30. septembra 2012 na skutkovom základe, že

- ako samostatne zárobkovo činná osoba podnikajúca pod obchodným menom W. A. - V. so sídlom F. XXX, F., IČO: XXXXXXXX (ďalej len „prijímateľ príspevku“) 2. júla 2010 uzatvoril Zmluvu o poskytnutí nenávratného finančného príspevku č. D. (ďalej len „Zmluva“), predmetom ktorej bola úprava zmluvných podmienok, práv a povinností medzi prijímateľom príspevku a Ministerstvom práce, sociálnych vecí a rodiny SR, so sídlom Špitálska 4-6, Bratislava (ďalej len „poškodený“), konajúcim prostredníctvom Sociálnej implementačnej agentúry so sídlom Špitálska 6, Bratislava, ako

poskytovateľom príspevku, za účelom poskytnutia nenávratného finančného príspevku do výšky 167.996,13 €, čo predstavovalo 95% z celkových oprávnených výdavkov vo výške 176.838,03 € na realizáciu aktivít projektu pod názvom „N.“, s kódom J. XXXXXXXXXXXXX, v rámci operačného programu Zamestnanosť a sociálna inklúzia, spolufinancovaného z Európskeho sociálneho fondu a štátneho rozpočtu Slovenskej republiky v pomere 95% z celkových oprávnených výdavkov a 5% z vlastných zdrojov, pričom v sledovanom úmysle neoprávnene vylákať od poskytovateľa príspevku finančné prostriedky vo forme peňažných výdavkov na zamestnancov za aktivitu 2 - udržanie novovytvorených pracovných miest, konal tak, že pri deklarovaní oprávnenosti vzniknutých výdavkov s pomocou pracovných výkazov č. X, X, X, XX, XX, XX, XX, XX a XX za obdobie apríl až december 2011, ktoré zahrnul do žiadosti o platbu č. XXXXXXXXXXXXXXXX a č. XXXXXXXXXXXXXXXX, predstieral reálny výkon pracovnej činnosti svojich zamestnancov podľa ich pracovného zaradenia, a to:

? P. - organizátor cestovného ruchu v regióne,

? P. - manažér pre tvorbu a predaj produktov a balíkov cestovného ruchu,

? R. - sprievodca cestovného ruchu,

? C. - organizátor kongresov, medzinárodných festivalov,

? W. - manažér publicity,

hoci vedel, že zamestnancov P. A., P. A., R. M. a C. F. v skutočnosti pracovne využíval výhradne len na poskytovanie ubytovacích a stravovacích služieb, a že prostredníctvom W. W. tiež len predstieral riadny výkon činnosti - zmluvnej povinnosti v oblasti zabezpečenia publicity projektu, čím W. A. konal v rozpore s

? bodom 2.4., 3.3., 5.5., 6.5. Zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku,

? článkom 1 bod 1, 7 bod 1, 9 bod 2.4. písm. b), c), d), g), h), j) Všeobecných zmluvných podmienok a článkom 14 bod 1 písm. c), písm. j) Všeobecných zmluvných podmienok k § 24b ods. 2 písm. c) zák. č. 528/2008 Z. z. o pomoci a podpore poskytovanej z fondov Európskeho spoločenstva v znení účinnom do 30. apríla 2011,

? § 19 ods. 3 a § 31 ods. 1 písm. a), j), k), n) zák. č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 31. októbra 2010,

v dôsledku čoho bola prijímateľovi príspevku neoprávnene vyplatená suma vo výške 28.916,59 €, ktorá nebola použitá v súlade so Zmluvou a doposiaľ tento neoprávnene vyplatený príspevok nevrátil, naďalej ho neoprávnene prechováva, čím poškodenému svojim konaním spôsobil škodu vo výške 28.916,59 €, z ktorej 85% predstavuje príspevok poskytnutý z Európskeho sociálneho fondu vo výške 24.579,10 € a 15% predstavuje príspevok poskytnutý zo štátneho rozpočtu Slovenskej republiky vo výške 4.337,49 €.

Za to súd I. stupňa uložil obžalovanému podľa § 225 ods. 4 Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 36 písm. j) Trestného zákona, § 37 písm. h) Trestného zákona, § 41 ods. 1 Trestného zákona účinného do 30. septembra 2012, úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky, výkon ktorého obžalovanému podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona za podmienok uvedených v § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona účinného do 30. septembra 2012 podmienene odložil s probačným dohľadom nad jeho správaním v skúšobnej dobe.

Podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona účinného do 30. septembra 2012 súd I. stupňa určil skúšobnú dobu 5 (päť) rokov.

Podľa § 51 ods. 2, ods. 3, ods. 4 písm. g) Trestného zákona účinného do 30. septembra 2012 súd I. stupňa uložil obžalovanému ako súčasť probačného dohľadu

- obmedzenie spočívajúce v zákaze uchádzať sa akýmkoľvek spôsobom o dotáciu, subvenciu, príspevok alebo iné plnenie zo štátneho rozpočtu, z rozpočtu verejnoprávnej inštitúcie, rozpočtu štátneho fondu, rozpočtu vyššieho územného celku, rozpočtu obce zároveň aj o finančné prostriedky alebo iné aktíva pochádzajúce z rozpočtov Európskej únie, z rozpočtu spravovaného Európskou úniou alebo v mene Európskej únie,

- povinnosť spočívajúcu v príkaze podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom alebo iným odborníkom programu sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu.

Podľa § 51 ods. 5 Trestného zákona účinného do 30. septembra 2012 uložil obžalovanému povinnosť strpieť nad sebou kontrolu vykonávanú probačným a mediačným úradníkom.

Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku z dôvodu § 256 ods. 3 Trestného poriadku p. a. súd I. stupňa poškodeného Slovenskú republiku, v zastúpení: Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej

republiky so sídlom Špitálska 4, 6, 8 Bratislava, Slovenská republika, IČO: 00 681 156 odkázal s nárokom na náhradu škody na civilný proces, prípadne na konanie pred iným príslušným orgánom.

Proti vyššie označenému rozsudku súdu I. stupňa podal riadne a včas odvolanie obžalovaný W. A., prostredníctvom obhajcu JUDr. Milana Žoldoša, advokáta v Poprade, ktoré písomne odôvodnil podaním z 2. októbra 2020 a navrhol zrušiť napadnutý rozsudok súdu I. stupňa a oslobodiť ho spod obžaloby.

Podľa obžalovaného súd I. stupňa dospel k nesprávnym záverom. Poukázal na body 1.3., 1.4., 2.1., 2.2. žiadosti o nenávratný finančný príspevok, z ktorých vyplýva, že obžalovaný už vopred poskytovateľovi oznámil, akým spôsobom bude projekt vykonávať, t. j. že prijme do pracovného pomeru záujemcov, ktorých následne vyškolí, aby získali potrebné odborné vedomosti a zručnosti. Nemalo ísť o jednorazový kurz, ale o proces v trvaní 20 mesiacov. Z opisu projektu vyplýva, že vzdelávanie malo začať v októbri 2010 a trvať až do mája 2012, t. j. vzdelávanie a zaškoľovanie malo byť vykonávané aj v rozhodnom čase, v ktorom podľa súdu I. stupňa malo dôjsť k spáchaniu skutku v roku 2011. Je preto neodôvodnený záver súdu I. stupňa, že v rozhodnom čase mali zamestnanci vykonávať na 100% odbornú pracovnú činnosť v cestovnom ruchu, pretože podľa zmluvy o nenávratnom finančnom príspevku sa mali v tom čase vzdelávať. Z opisu projektu vyplýva, že zamestnanci mali a mohli vykonávať odbornú činnosť v cestovnom ruchu až po skončení školení. Nebolo preto odôvodnené očakávať od obžalovaného a ani od zamestnancov, že by mali preukázať poskytovanie a reálny výkon služieb tretím osobám, ktoré by zodpovedali jednotlivým pracovným pozíciám, keďže sa zamestnanci ešte len školili. Závery prijaté súdom I. stupňa sú v rozpore s ustanovením § 153 Zákonníka práce, ktorý stanovuje povinnosť zamestnávateľa prehlbovať kvalifikáciu zamestnancov. Obžalovaný sa zaviazal realizovať hlavné aktivity (1-13) a podporné aktivity (2 podporné aktivity). Po skončení realizácie aktivít (máj 2012), v rámci merateľných ukazovateľov projektu, mal zabezpečiť udržateľnosť projektu, t. j. udržateľnosť vytvorených pracovných miest. Z uvedeného jasne vyplýva, že obžalovaný bol povinný poskytovať služby zodpovedajúce jednotlivým pracovným pozíciám až po skončení realizácie projektu, t. j. po ukončení jednotlivých aktivít. V čase rozhodnom pre spáchanie skutku však obžalovaný ešte stále len realizoval aktivity a nemal povinnosť vykonávať služby zodpovedajúce jednotlivým pracovným pozíciám. Je preto nesprávny záver súdu I. stupňa, že obžalovaný predstieral výkon činnosti jednotlivých zamestnancov, pretože súd I. stupňa vychádzal z predpokladu, že v rozhodnom čase v roku 2011 už bol obžalovaný povinný poskytovať služby zodpovedajúce jednotlivým pracovným pozíciám. Absencia iného oprávnenia na podnikanie než ubytovacie a stravovacie služby, je vzhľadom na záväzky obžalovaného vyplývajúce zo zmluvy o nenávratnom finančnom príspevku, irelevantná. Konštatovanie, že obžalovanýsi mal ustrážiť svoj predmet podnikania, je z hľadiska existencie úmyslu na strane obžalovaného, rovnako irelevantné. Maximálne môže ísť o nedbanlivosť, v žiadnom prípade nie o úmysel. Pokiaľ súd I. stupňa poukazuje na článok 1.2. všeobecných zmluvných podmienok, podľa ktorého za realizáciu projektu zodpovedá v celom rozsahu prijímateľ, tak uvedené konštatovanie je vo vzťahu k trestnej zodpovednosti obžalovaného irelevantná, pretože ide o súkromnoprávnu zodpovednosť. Ak súd I. stupňa na strane 104 rozsudku uviedol, že z výpovede obžalovaného zistil, že takmer vôbec nevedel, čo bolo predmetom jeho zmluvného záväzku v rámci zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku, tak podľa obžalovaného je otázne, akým spôsobom mohol a mal vedieť predstierať určité skutočnosti, ktorými mal podľa súdu I. stupňa uviesť poskytovateľa do omylu, keď o týchto skutočnostiach podľa súdu I. stupňa ani nemal vedomosť. Uvedené jednoznačne vylučuje úmyselné konanie obžalovaného a argumentácia súdu I. stupňa je vnútorne rozporná. Priemerný denný objem obedov predstavoval cca desať obedov a otáznym je, prečo by bolo potrebných päť pracovníkov vrátane obžalovaného na prípravu a predaj priemerne desať porcií denne. Ak by obžalovaný mal v úmysle spáchať trestný čin, ktorý sa mu kladie za vinu, tak by si formálne oprávnenia na podnikanie obstaral, keďže to nie je žiadny komplikovaný proces. Prekážkou reálneho poskytovania služieb bola skutočnosť, že príslušní zamestnanci ešte nenadobudli príslušné znalosti z dôvodu ukončenia realizácie projektu pre odstúpenie od zmluvy zo strany poskytovateľa a ako mohli zamestnanci vykonávať niečo, o čom nemali zodpovedajúce odborné vedomosti.

Obžalovaný v odvolaní ďalej namietal, že súd I. stupňa neumožnil pri výsluchu obžalovaného ako aj svedkov, ktorí boli maďarskej národnosti, účasť tlmočníka a to aj napriek žiadosti obžalovaného. Z výpovedí jednotlivých svedkov, čo preukazuje aj zvukový záznam je zjavné, že porozumenie

slovenskému jazyku bolo pre nich veľmi obtiažne, nedostatočné, čím došlo k porušeniu procesných práv obžalovaného ako aj práv svedkov.

Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky (ďalej aj „poškodený“) vo vyjadrení z 13. októbra 2020 k odvolaniu obžalovaného W. A. uviedlo, že odvolanie obžalovaného je účelové, nelogické, nevychádza zo skutočností, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania a je nedôvodné. Obžalovaný v opise projektu cituje iba tie časti, ktoré navodzujú skutočnosť, že osoby zapojené do projektu sa mali počas realizácie iba školiť. Uvedené tvrdenie je v rozpore s popisom aktivít projektu uvedených v časti 2. opisu projektu bod 2.2 popis aktivít projektu, spôsob ich realizácie. V časti aktivita 1 diagnostika pracovných a osobnostných kompetencií je jasne definovaný výsledok, ktorým je podpora udržania novovytvorených pracovných miest pre jednotlivé pracovné pozície, pri ktorých je uvedená náplň ich práce a skutočnosť, že zamestnanec prijatý na novovytvorené pracovné miesto vykonáva prácu podľa pokynov zamestnávateľa v pracovnom pomere počas dvadsiatich mesiacov. Je nesporné, že zamestnanci mali uzatvorené pracovné zmluvy, a teda mali vykonávať pracovnú náplň uvedenú v týchto pracovných zmluvách. Obžalovaný nevedel preukázať, čo jeho zamestnanci reálne robili. V pracovných výkazoch mali uvedené činnosti - prieskum trhu, príprava nových produktov, analýzy, príprava aktivít pre hostí, starostlivosť o zákazníkov, spracovanie a navrhovanie akcií a podujatí, konzultácia so sprievodcom cestovného ruchu ohľadom balíkov cestovného ruchu, analýza konkurencie v podobných produktoch cestovného ruchu v okolí, príprava nových produktov v oblasti konferencií a sympózií, príprava produktov pre víkendové pobyty a podobne, pričom obžalovaný nepredložil poskytovateľovi žiadnu dokumentáciu k týmto činnostiam. Obžalovaný v skutočnosti nepotreboval novoprijatých zamestnancov a ani im nevytvoril podmienky na vykonávanie ich pracovných náplní podľa schváleného projektu a pracovných zmlúv. Aj v prípade, ak by sa zamestnanci mali iba školiť počas celého trvania projektu a nevykonávať žiadne iné činnosti, išlo by zo strany obžalovaného o úmyselné porušenie ustanovenia § 19 ods. 3 zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení, čo zároveň nadväzuje na úmyselné použitie finančných prostriedkov zo štátneho rozpočtu a európskych spoločenských na iný ako určený účel, pretože obžalovaný zamestnal zamestnancov v zmysle pracovných zmlúv na konkrétne pracovné pozície a vykazoval ich prácu, ktorú následne nevedel žiadnym relevantným spôsobom preukázať. Ako príklad ovplyvňovania výberu vhodných uchádzačov a odborných posudkov poškodený uvádza účelové „prezamestnanie“ pani A. z pozície predavačky na pozíciu manažérky tvorby a predaja produktov, balíkov. Obdobne možno hodnotiť aj ostatné umelo vytvorené pracovné pozície. Poškodený má za to, že s ohľadom na obsah opisu projektu nemohol mať vedomosť, že projekt sa bude vykonávať fiktívne s cieľom vylákať finančné prostriedky od poškodeného.

Obžalovaný W. A. vo vyjadrení z 3. mája 2022 k vyjadreniu poškodeného uviedol, že je všeobecné a neurčité. Poškodený opomenul skutočnosť, že k dokončeniu projektu ani v skutočnosti nedošlo, a to z dôvodu odstúpenia od zmluvy o nenávratnom finančnom príspevku. Práve v nedokončenej časti projektu mali zamestnanci absolvovať odborné školenia, ktoré by im umožnili nadobudnúť odborné schopnosti na riadny výkon ich pracovných náplní. Obžalovaný bol povinný preukázať iba predpísaný pracovný výkaz zamestnanca a nebol povinný predkladať poškodenému iné podklady preukazujúce plnenie pracovných povinností zamestnancov. Bolo v rozpore s účelom projektu, aby novoprijatí zamestnanci boli od samého začiatku projektu odborne spôsobilí vykonávať dohodnutý druh práce, pretože keby tomu tak malo byť, žiadne školenia zamestnancov by neboli potrebné. Obžalovaný opakovane zdôraznil, že chyba na jeho strane akýkoľvek motív konať podvodným spôsobom.

Prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej aj „prokurátor“) sa k odvolaniu obžalovaného W. A. vyjadril písomným podaním z 13. júla 2022. Uviedol, že prvostupňový rozsudok považuje za správny vo všetkých jeho výrokoch a preto navrhuje odvolanie obžalovaného ako nedôvodné postupom podľa § 319 Trestného poriadku zamietnuť. Rozhodnutie o odvolaní poškodeného ponechal na úvahu súdu. Uviedol, že suma 28 916,59 eur tvorí kvalifikačný moment právnej kvalifikácie konania obžalovaného, vyplýva z ustáleného skutkového stavu ako suma vyplatená v rámci žiadosti o platbu preukazovanú nesprávnymi dokladmi, preto pri ponechaní nedotknutých výrokov o vine a treste, je možné odvolaniu poškodeného vyhovieť a uvedenú sumu

podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku priznať poškodenému ako náhradu škody spôsobenej trestným činom, pre ktorý bol obžalovaný uznaný za vinného.

Proti tomuto rozsudku podalo odvolanie aj Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky proti výroku o náhrade škody a navrhlo postupom podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. f), ods. 2 Trestného poriadku zrušiť napadnutý rozsudok súdu I. stupňa vo výroku o náhrade škody a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku uložiť podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku obžalovanému povinnosť nahradiť škodu vo výške 28.916,59 € a podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku odkázať poškodeného so zvyškom nároku na civilný proces.

V písomných dôvodoch odvolania poškodený uviedol, že poškodený nie je správne označený vo výroku o náhrade škody z dôvodu, že objektom skutkovej podstaty sú finančné záujmy Európskej únie a štátny rozpočet a poškodený nemôže vystupovať v pozícii Slovenská republika v zastúpení Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky a to s poukazom na uznesenie Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 10Co/92/2019 z 31. marca 2020.

Je potrebné rozlišovať medzi konaním štátu prostredníctvom rozpočtových organizácií a samotným konaním rozpočtových organizácií vo vlastnom mene. Štát ako spôsobilého účastníka nemožno zamieňať s jeho rozpočtovými organizáciami, ktoré majú vlastnú subjektivitu a vystupujú v právnych vzťahoch vo svojom mene. Spôsobilosť konať svojím menom v majetkovoprávných vzťahoch a niesť vlastnú zodpovednosť za záväzky, ktoré z tohto konania vzniknú, predstavujú najdôležitejšie pojmové znaky štátnej organizácie ako právnickej osoby sui generis. Ako jedine možné identifikovanie poškodeného prichádza do úvahy Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky, IČO: 00 681 156, Špitálska 4,6,8, 816 43 Bratislava, pričom poškodený ani neuvádzal, že v danom prípade vystupuje Slovenská republika. Súd I. stupňa svojvoľne uviedol Slovenskú republiku. Nesprávny je aj výrok o náhrade škody uvedením ustanovenia § 256 ods. 3 Trestného poriadku, pretože poškodeného nemožno považovať za osobu, ktorej právo uplatňovať práva poškodeného zrejme nepatrí, pričom závery, ktoré použil súd I. stupňa z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3To/10/2018 z 20. marca 2019, sú právne neudržateľné. V citovanom uznesení Najvyšší súd Slovenskej republiky vychádza z nesprávneho použitia ustanovení zák. č. 528/2008 Z. z. a zák. č. 523/2004 Z. z. Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení z 1. apríla 2015, sp. zn. II. ÚS 219/2015 uviedol, že vzťah o pridelení nenávratného finančného príspevku je administratívnym vzťahom len do momentu uzavretia zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku a od momentu jej uzavretia sa tento administratívny vzťah mení na súkromnoprávny. Nemožno sa stotožniť s právnym záverom, že v danom prípade ide o škodu, ktorú v adhéznom konaní podľa § 46 ods. 3 Trestného poriadku nemožno priznať. V nadväznosti na to, že právny vzťah z tejto zmluvy je považovaný za súkromnoprávny vzťah, je nevyhnutné uplatnenú škodu, ktorá vznikla poškodenému v súvislosti so skutkom obžalovaného, vnímať ako škodu spôsobenú konaním obžalovaného, ktoré malo za následok platné odstúpenie od zmluvy a teda celková škoda, ktorá vznikla poškodenému je oprávneným nárokom, uplatniteľným v adhéznom konaní, ktorý bol riadne uplatnený v súlade s ustanovením § 46 ods. 3 Trestného poriadku. Poškodený poukázal na rozsudok tretej komory Súdneho dvora EÚ z 13. marca 2008 v spojených veciach C 383/06 až C 385/06 v právnej veci štrukturálnych fondov - článok 23 ods. 1 nariadenia EHS č. 4253/88 - zrušenie a vymáhanie finančnej pomoci Spoločenstva - článok 249 ES - ochrana legitímnej dôvery a právnej istoty (bod 49 a 59 rozsudku), podľa ktorého „uplatnenie vnútroštátneho práva nesmie mať negatívny vplyv na uplatnenie a účinnosť práva Spoločenstva“. V nadväznosti na uvedené možno považovať výklad vnútroštátneho práva použitý pri rozhodovaní o výroku o náhrade škody, vrátane nesprávnej identifikácie poškodeného za taký, ktorý znemožňuje vymáhanie finančných prostriedkov Európskych spoločenstiev, ktoré mali byť v zmysle rozsudku úmyselne vylákané a použité na iný ako určený účel. Výška obžalovaným spôsobenej škody bola súčasťou popisu skutku uvedeného v rozsudku súdu I. stupňa, pričom poškodenému škoda nebola v adhéznom konaní priznaná ani čiastočne, a preto bolo porušené ustanovenie § 287 ods. 1 Trestného poriadku.

K odvolaniu poškodeného sa obžalovaný nevyjadril, prokurátor ako je už uvedené vyššie, ponechal rozhodnutie na úvahu súdu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 315 Trestného poriadku) na podklade podaného odvolania preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým obžalovaný a poškodený podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzali, majú na zreteli, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku a zistil, že na podklade odvolania obžalovaného W. A. je potrebné výrok o náhrade škody zrušiť, teda v tejto časti odvolaniu obžalovaného vyhovieť, keďže jeho odvolanie smerovalo proti všetkým výrokom rozsudku súdu I. stupňa a odvolanie Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky ako nedôvodné zamietnuť.

Úvodom odvolací súd uvádza, že najvyšší súd v tejto veci už raz rozhodoval, a to na podklade odvolania prokurátora a Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu Pezinok, sp. zn. PK-2T/10/2017 z 24. apríla 2018, ktorým bol obžalovaný postupom podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku oslobodený spod obžaloby prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, pretože skutok nie je trestným činom a podľa § 288 ods. 3 Trestného poriadku súd poškodeného Slovenskú republiku, zastúpenú Ministerstvom práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky, so sídlom: Špitálska 4, 6, 8, 816 43 Bratislava odkázal s nárokom na náhradu škody na civilný proces, prípadne na konanie pred iným príslušným orgánom. Vo svojom zrušujúcom uznesení z 18. septembra 2019, sp. zn. 3To/9/2018 najvyšší súd vyslovil nasledujúci záver:

„.....neobstojí záver súdu I. stupňa, že obžalovaný nebol oprávneným žiadateľom. Samotné uzavretie zmluvy malo za následok vznik faktického stavu oprávneného žiadateľa. Uzavretím zmluvy sa totiž deklaroval stav, že obžalovaný je žiadateľom, ktorý splnil všetky podmienky pre vznik nároku na nenávratný finančný príspevok, pričom a to je určujúce, že samotný žiadateľ sa nemôže zbaviť viny z následného nedostatku zisteného kontrolnou činnosťou v oblasti živnostenského oprávnenia, pretože bol plnohodnotným podnikateľom podľa § 2 ods. 2 písm. b) Obchodného zákonníka, t. j. osobou, ktorá podniká na základe živnostenského oprávnenia, pričom odvolací súd v tomto smere poukazuje na ustanovenie § 3 ods. 1 Obchodného zákonníka, podľa ktorého platnosť právneho úkonu nie je dotknutá tým, že určitá osoba nemá oprávnenie na podnikanie, t. j. zmluva je platná a účastníci zmluvy ňou boli viazaní a boli povinní ju dodržiavať v zmysle zásady „pacta sunt servanda“ (zmluvy sa majú dodržiavať) a osoba, ktorá bez oprávnenia na podnikanie vykonáva túto činnosť a osoby, ktoré túto činnosť vykonávajú v jej mene a na jej účet totiž podľa § 3 ods. 2 Obchodného zákonníka zodpovedajú za škodu, ktorú tým spôsobili. Tým nie je dotknutá ich zodpovednosť podľa osobitných predpisov. Z uvedeného explicitne vyplýva zodpovednosť (sankcia) uplatňovaná aj podľa právnych noriem verejného práva vrátane trestného práva. Ak by najvyšší súd akceptoval záver súdu I. stupňa, že zistenie nedostatku v predmete podnikania u prijímateľa príspevku následnou kontrolnou činnosťou po uzavretí zmluvy zo strany príslušného orgánu by prenieslo „spätnú“ zodpovednosť na poskytovateľa (z dôvodu, že by sa na neho hľadelo ako na „neoprávneného žiadateľa“), vznikol by de facto neakceptovateľný stav, že prijímateľ príspevku by mohol naložiť s prostriedkami za každých okolností nekontrolovateľným spôsobom, bez možnosti akéhokoľvek postihu, vrátane možnosti trestnoprávnej regulácie napriek tomu, že skutková veta obžaloby by zodpovedala zákonným znakom trestného činu (podľa prezentovaných úvah súdu I. stupňa by si žiadateľ v predmetnej veci mohol kúpiť za poskytnuté peniaze hoci Ferrari a zodpovedný by bol poskytovateľ a nie obžalovaný). Súd I. stupňa zároveň v priebehu celého konania opomenul - ignoroval podstatnú skutočnosť, ktorá vyplýva z obsahu spisu, a to, že obžalovaný už pri predkladaní žiadosti o nenávratný finančný príspevok sám čestne vyhlásil, že spĺňa podmienky oprávnenosti žiadateľa uvedené v príslušnej výzve na predkladanie žiadosti o nenávratný príspevok, preto si v tomto smere musel predmet podnikania ustrážiť a dať ho do súladu s reálnym výkonom činností a musel byť s týmto aj uzrozumený a nie spoliehať sa a "pasívne čakať", kým bude vyhodnotený ako osoba bez potrebného živnostenského oprávnenia. Rovnako prijímateľ vyhlásil, že mu nie sú známe žiadne okolnosti, ktoré by ovplyvnili jeho oprávnenosť, alebo oprávnenosť projektu na poskytnutie nenávratného finančného príspevku v zmysle podmienok, ktoré viedli k schváleniu žiadosti o nenávratný finančný príspevok pre projekt a prijímateľ vyhlásil, že všetky vyhlásenia pripojené k žiadosti o

príspevok sú pravdivé a zostávajú účinné pri podpise zmluvy, teda vrátane vyššie uvedeného čestného vyhlásenia. Samotný proces realizácie projektu, na ktorý bol viazaný nenávratný finančný príspevok a či došlo k realizácii vyúčtovania projektu v súlade so stanovenými podmienkami, tak súd I. stupňa nepochopiteľne presunul na začiatok tohto procesu, a to do fázy splnenia podmienok žiadateľa".

Najvyšší súd všeobecne a následne i konkrétne vo vzťahu k odvolacím námietkam obžalovaného uvádza nasledovné:

Podľa § 261 ods. 1 Trestného zákona v znení účinnom do 30. septembra 2012, kto použije alebo predloží falšovaný, nesprávny alebo neúplný výkaz alebo doklad, alebo neposkytne povinné údaje, alebo použije prostriedky zo všeobecného rozpočtu Európskych spoločenstiev, z rozpočtu spravovaného Európskymi spoločenstvami alebo v zastúpení Európskych spoločenstiev na iný účel, ako boli pôvodne určené, a tým umožní spôsobenie sprenevery alebo protiprávne zadržanie prostriedkov z uvedeného rozpočtu, potrestá sa odňatím slobody na šesť mesiacov až tri roky.

Podľa § 261 ods. 2 písm. a) Trestného zákona v znení účinnom do 30. septembra 2012 odňatím slobody na jeden rok až päť rokov sa páchatel potrestá, ak spácha čin uvedenýv odseku 1 a spôsobí ním väčšiu škodu.

Trestný čin poškodzovania finančných záujmov Európskych spoločenstiev podľa § 261 Trestného zákona v základnej skutkovej podstate (ods. 1) obsahuje pojmy, ktoré uvádza ako podmienky trestnej zodpovednosti s tým, že tieto pojmy majú povahu normatívneho znaku skutkovej podstaty trestného činu. Trestný zákon sa v tomto smere nedovoľáva žiadnym štandardným spôsobom "blanketom" žiadneho z mimo trestných prameňov Európskeho práva, naopak pojmy všeobecný rozpočet Európskych spoločenstiev, rozpočet spravovaný Európskymi spoločenstvami, alebo v zastúpení Európskych spoločenstiev preberá Trestný zákon bez ďalšieho. Trestným činom podľa § 261 Trestného zákona sa poskytuje ochrana pred „spreneverou“ eurofondov, alebo pred protiprávnym zadržaním prostriedkov z rozpočtov Európskej únie. Vyššie označený trestný čin je dokonaný v základnej skutkovej podstate - odseku 1 už v okamihu, keď páchatel tam opísaným konaním prinajmenšom vytvorí možnosť (umožní), aby nastal poruchový následok (spôsobenie sprenevery, protiprávne zadržanie prostriedkov). Spreneveru v zmysle § 261 Trestného zákona nemožno stotožňovaťso spreneverou podľa § 213 Trestného zákona, pretože pri trestnom čine podľa § 261 Trestného zákona nejde o zverenú vec, ale v podstate o refundáciu vynaložených nákladov.

Objektívna stránka skutkovej podstaty trestného činu podľa § 261 ods. 1 Trestného zákona obsahuje tri alternatívne uvedené druhy konaní a to:

- použitie alebo predloženie falšovaného, nesprávneho alebo neúplného výkazu, resp. dokladu,
- neposkytnutie povinných údajov,
- použitie prostriedkov zo všeobecného rozpočtu ES (EÚ), z rozpočtu spravovaného ES (EÚ), alebo v zastúpení ES (EÚ) na iný, ako pôvodne určený účel

a dva rôzne následky, ktoré páchatel môže takým konaním (či už niektorým z nich samostatne alebo prípadne tiež viacerými) spôsobiť, a to jednak umožnenie spôsobenia sprenevery a jednak umožnenie protiprávneho zadržania prostriedkov z uvedeného rozpočtu.

Na trestnú zodpovednosť za trestný čin podľa § 261 ods. 1 Trestného zákona postačí samotné použitie alebo predloženie falšovaného, nesprávneho alebo neúplného výkazu, neposkytnutie povinných údajov, použitie prostriedkov zo všeobecného rozpočtu ES (EÚ), z rozpočtu spravovaného ES (EÚ), alebo v zastúpení ES (EÚ) na iný, ako pôvodne určený účel bez toho, aby došlo k dôsledkom z toho hroziacim, teda k „sprenevere“, či protiprávnemu zadržaniu prostriedkov z uvedených rozpočtov. Základná skutková podstata má teda povahu ohrozovacieho trestného činu, a ten je dokonaný už v okamihu, kedy páchatel opísaným konaním vytvorí podmienky pre vznik uvedených alternatívnych následkov.

V predmetnej veci obžalovaný W. A. naplnil objektívnu stránku tohto trestného činu konaním zodpovedajúcim prvej a tretej alternatíve, a to spôsobom konkretizovaným a opísaným v skutkovej vete

rozsudku Špecializovaného trestného súdu. Nebolo sporné, že na základe výzvy na predkladanie žiadostí o nenávratný finančný príspevok, kód výzvy F. XXXX - B., operačný program zamestnanosť a sociálna inklúzia vyhlásenej Ministerstvom práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky ako poškodeným (č. 1. X, príloha č. X), podľa príručky pre žiadateľa o nenávratný finančný príspevok (ďalej aj „NFP“), (č. 1. XX, príloha č. X) a po zaslaní žiadosti o nenávratný finančný príspevok 10. mája 2010 v tom čase žiadateľom W. A. V. - C. (č. 1. X, príloha č. X) bola 2. júla 2010 uzavretá Zmluva o poskytnutí nenávratného finančného príspevku v znení Dodatku č. 1 a č. 2 (ďalej aj „Zmluva o NFP“) (č. 1. 265 a nasl. spisu, zväzok II) medzi poškodeným ako riadiacim orgánom, zastúpeným Sociálnou implementačnou agentúrou ako sprostredkovateľským orgánom pod riadiacim orgánom (ďalej aj „poskytovateľ“) a podnikateľom pod obchodným menom W. A. V. - C., so sídlom F. XXX, XXX XX F., zapísanom v živnostenskom registri pod č. XXX-XXXXXX, IČO: XX XXX XXX už ako prijímateľom.

Predmetom Zmluvy o NFP bola úprava zmluvných podmienok, práv a povinností medzi poskytovateľom a prijímateľom pri poskytnutí NFP zo strany poskytovateľa prijímateľovi na realizáciu aktivít projektu „N.“, ktorého cieľom bolo vytvoriť podmienky pre vzdelávací proces, v rámci ktorého sa vytvorí priestor pre tvorbu nových pracovných miest a zároveň zvýšiť kvalitu služieb v oblasti cestovného ruchu a to pre pracovné pozície: sprievodca cestovného ruchu, organizátor cestovného ruchu v regióne, organizátor kongresov, medzinárodných festivalov, manažér pre tvorbu a predaj produktov a balíkov cestovného ruchu, recepčná (č. 1. 6 žiadosti o NFP, strana 6 prílohy č. 1 žiadosti o NFP) s časovým harmonogramom ukončenia realizácie aktivít do 31. mája 2012. Dvojstranným právnym úkonom - uzavretou zmluvou medzi poskytovateľom a prijímateľom sa podľa bodu 2.4. Zmluvy o NFP prijímateľ zaviazal prijať poskytnutý NFP a použiť ho v súlade s podmienkami stanovenými v tejto zmluve, pričom podľa bodu 12.3. Zmluvy o NFP bol prijímateľ povinný počas výkonu kontroly auditu najmä preukázať oprávnenosť vynaložených výdavkov a dodržanie podmienok poskytnutia NFP podľa Zmluvy. Bol to práve obžalovaný, ktorý už pri žiadosti o nenávratný finančný príspevok vyhlásil, že spĺňa podmienky oprávnenosti žiadateľa uvedené v príslušnej výzve na predkladanie žiadosti o nenávratný finančný príspevok. Rovnako v Zmluve o NFP v bode 6.5. teda prijímateľ čestne vyhlásil, že mu nie sú známe žiadne okolnosti, ktoré by ovplyvnili jeho oprávnenosť, alebo oprávnenosť projektu na poskytnutie nenávratného finančného príspevku v zmysle podmienok, ktoré viedli k schváleniu žiadosti o nenávratný finančný príspevok pre projekt a podľa bodu 6.6. Zmluvy o NFP prijímateľ vyhlásil, že všetky vyhlásenia pripojené k žiadosti o príspevok sú pravdivé a zostávajú účinné pri podpise Zmluvy o NFP (č. 1. 268 spisu, zväzok II), teda vrátane vyššie uvedeného čestného vyhlásenia. Nebolo preto možné akceptovať názor obžalovaného s cieľom "hodiť" svoju nezodpovednosť na poskytovateľa, keď už ako žiadateľ nemal na činnosti, ktoré boli predmetom podnikania, podnikateľské oprávnenie, a napriek tomu mu bol poskytnutý nenávratný finančný príspevok, keď retrospektívne mal za to, že takýto príspevok mu nemal byť poskytnutý. Odvolací súd konštatuje, že nie je určujúce či bola alebo nebola schválená žiadosť o poskytnutie nenávratného finančného príspevku bez chyby, resp. nedostatok existoval, a napriek tomu bola predmetná žiadosť schválená. Obžalovaný sa totiž ešte ako pôvodný žiadateľ, t. j. uchádzač o nenávratný finančný príspevok schválením žiadosti stal prijímateľom príspevku a aj v procese po uzavretí zmluvy musel spĺňať po celú dobu trvania zmluvného vzťahu podmienky, ktoré boli vopred stanovené tak, aby činnosti mohli byť po právno-účtovnej stránke vykonané. Ako najvyšší súd už vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí uviedol, že ak by najvyšší súd akceptoval záver súdu prvého stupňa, že zistenie nedostatku v predmete podnikania u prijímateľa príspevku následnou kontrolnou činnosťou po uzavretí zmluvy zo strany príslušného orgánu by prenieslo „spätnú“ zodpovednosť na poskytovateľa (z dôvodu, že by sa na neho hľadelo ako na „neoprávneného žiadateľa“), vznikol by de facto neakceptovateľný stav, že prijímateľ príspevku by mohol naložiť s prostriedkami za každých okolností nekontrolovateľným spôsobom, bez možnosti akéhokoľvek postihu, vrátane možnosti trestnoprávnej regulácie napriek tomu, že skutková veta obžaloby by zodpovedala zákonným znakom trestného činu. Obžalovaný už pri predkladaní žiadosti o nenávratný finančný príspevok sám čestne vyhlásil, že spĺňa podmienky oprávnenosti žiadateľa uvedené v príslušnej výzve na predkladanie žiadosti o nenávratný príspevok, preto si v tomto smere musel predmet podnikania dať ho do súladu s reálnym výkonom činností a musel byť s týmto aj uzrozumený a nie spoliehať sa a "pasívne čakať", kým bude vyhodnotený ako osoba bez potrebného živnostenského

oprávnenia. Tomuto zodpovedajú aj výsledky kontroly, ktorá zistila 6. februára 2014, že prijímateľ príspevku mal povinnosť mať v predmete podnikania výlučne činnosti súvisiace s oblasťou cestovného ruchu (strana 3 výzvy na predkladanie žiadostí o nenávratný finančný príspevok). Tomuto záveru zodpovedá aj správa Ing. Z. V. z Okresného úradu N., odboru živnostenského podnikania zo 17. decembra 2013, ktorá uviedla, že miestnou kontrolou, ako aj na základe účtovných dokladov za roky 2010 až 2013 bolo zistené, že daný subjekt si vôbec neúčtoval žiadne služby v oblasti cestovného ruchu ako sú školenia, semináre, sprievodcovská činnosť, organizovanie kongresov, zájazdov a podobne. Vystavené doklady - faktúry ako aj priame platby cez elektronickú registračnú pokladňu boli iba za činnosť v oblasti ubytovania a stravovania. Žiadne služby v oblasti cestovného ruchu si obžalovaný neúčtoval (zväzok II, č. 1. 360 spisu). Uvedenému zodpovedá aj výpis zo živnostenského podnikania z 26. novembra 2013, podľa ktorého mal v predmete podnikania len ubytovacie služby bez prevádzkovania pohostinných činností, pohostinskú činnosť a výrobu hotových jedál pre výdajne, poskytovanie služieb rýchleho občerstvenia v spojení s predajom na priamu konzumáciu a kúpu tovaru na účely jeho predaja konečnému spotrebiteľovi (maloobchod) alebo iným prevádzkovateľom živnosti (veľkoobchod). Z uvedeného jednoznačne možno vyvodiť záver, že na pracovné miesta, definované v schválenej žiadosti, najmä sprievodca cestovného ruchu, organizátor cestovného ruchu, manažér pre predaj produktov a balíkov cestovného ruchu, či organizátor kongresov a medzinárodných festivalov, nemal obžalovaný oprávnenie na podnikanie. Vo svojom súhrne preto možno dospieť k jednoznačnému záveru s vylúčením akejkoľvek pochybnosti, že žiadna služba za cestovný ruch reálne a oficiálne účtovaná nebola, ale ani legálnym spôsobom nemohla byť realizovaná, pretože v danom prípade išlo už od počiatku o neoprávnené podnikanie podľa § 63 a nasl. zák. č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní.

Aj manželka obžalovaného k obrane obžalovaného uviedla, že balíky cestovného ruchu nemohli predávať, pretože na to nemali oprávnenie a preto si tieto balíky len „pripravovali“. Z uvedeného možno jednoznačne vyvodiť záver, že aj obžalovaný si musel byť vedomý svojej neoprávnenej činnosti a vlastne ani nemal záujem na konkrétny predmet podnikania vytvoriť živnosť.

K pojmu „použije prostriedky na iný účel, ako boli pôvodne určené“ je možné poznamenať, že ide o situácie, keď prijímateľ (v tomto prípade obžalovaný) nenávratný finančný príspevok aspoň sčasti nepoužil na deklarovaný projekt, ale na iné účely, či už pre osobné potreby, príp. na niečo iné, pretože za činnosti v oblasti cestovného ruchu si neúčtoval žiadne platby a v konečnom dôsledku ich ani nemohol vykonávať na daný účel, pretože na predmety podnikania nemal živnostenské oprávnenie. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že pokiaľ už boli obžalovanému preplatené žiadosti o platbu, tak nimi získané finančné prostriedky použil na úplne iný účel. Inými slovami - získané prostriedky aspoň sčasti nepoužil na deklarovaný projekt. Jeho konaním opísaným v skutkovej vete rozsudku, došlo podľa názoru odvolacieho súdu, k naplneniu objektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu podľa § 261 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona účinného do 30. septembra 2012.

Pokiaľ ide o základnú odvolaciu námietku obžalovaného, že mal najskôr zamestnancov "školiť" a až potom po "zaškolení" mohli reálne vykonávať činnosti, čo sa v dôsledku odstúpenia od zmluvy zo strany poskytovateľa nestalo, túto odvolací súd vyhodnotil ako zmätočnú. Zo zmluvy o poskytnutí NFP, konkrétne jeho bodu 2.4. explicitne vyplýva, že prijímateľ sa zaviazal prijať poskytnutý NFP a použiť ho v súlade s podmienkami stanovenými riadne a včas, avšak najneskôr v termíne ukončenia realizácie aktivít projektu, t. j. do 31. mája 2012. Odstúpenie od zmluvy o poskytnutí NFP bolo realizované dňa 13. februára 2015, teda v rozhodnom čase, kedy už všetky aktivity mal obžalovaný povinnosť mať už zrealizované a teda definitívne ukončené. Zároveň zo žiadneho ustanovenia zmluvnej dokumentácie nevyplýva, že jedna časť projektu má predchádzať inej časti projektu. Práve naopak obžalovaný ako samostatne zárobková osoba uzatvoril so zamestnancami pracovné zmluvy, na ktorých refundáciu miezd použil nenávratný finančný príspevok a v tomto smere poukazuje najvyšší súd na ustanovenie § 1 ods. 2 Zákonník práce, podľa ktorého závislá práca je práca vykonávaná vo vzťahu nadriadenosti zamestnávateľa a podriadenosti zamestnanca, osobne zamestnancom pre zamestnávateľa, podľa pokynov zamestnávateľa, v jeho mene, v pracovnom čase určenom zamestnávateľom a § 11 ods. 1 Zákonníka práce, podľa ktorého zamestnanec je fyzická osoba, ktorá v pracovnoprávných vzťahoch, a ak to ustanovuje osobitný predpis, aj v obdobných pracovných vzťahoch vykonáva pre zamestnávateľa

závislú prácu. Zamestnanci boli preto povinní vykonávať pre zamestnávateľa závislú prácu a nie je možné mať uzatvorenú pracovnú zmluvu „len na oko“, navyše za predpokladu keď tieto mzdy už boli preplácané z prostriedkov EÚ a štátneho rozpočtu SR.

Rovnako neobstoja ani námietka obžalovaného, že kontrola bola neoprávnená, pretože prebehla ex post po odstúpení od zmluvy, pretože takéto oprávnenie vykonať kontrolu (audit) bolo explicitne určené článkom 12 bod 5 Zmluvy o NFR, podľa ktorého oprávnené osoby na výkon kontroly, auditu mohli vykonávať kontrolu u prijímateľa kedykoľvek od podpisu zmluvy až do 31. augusta 2020.

Pokiaľ obžalovaný namieta, že nič nespreneveril, najvyšší súd konštatuje, že pojem „sprenevera“ použitý v skutkovej podstate trestného činu podľa § 261 ods. 1 Trestného zákona nie je totožný s pojmom „sprenevera“ uvedenom v § 213 Trestného zákona, čo vyplýva z toho, že už z podstaty uvedeného finančného príspevku definovaného ako nenávratný je zjavné, že takto poskytovaný príspevok nie je pre jeho prijímateľa cudzou vecou, ktorá mu bolala zverená tak, ako to predkladá § 213 ods. 1 Trestného zákona, ale že tento nenávratný finančný príspevok sa jeho poukázaním na účet prijímateľa stáva jeho vlastníctvom na základe zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku, uzatvorenej podľa § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka a iných ustanovení, podľa obsahu a charakteru konkrétneho projektu. Zároveň spomínaný finančný príspevok je definovaný ako nenávratný, avšak v prípade porušenia zmluvy o poskytnutí tohto príspevku a súvisiacich právnych noriem jeho prijímateľom, je poskytovateľ tohto príspevku povinný požadovať od prijímateľa jeho vrátenie a prijímateľ je povinný nenávratný finančný príspevok vrátiť, preto jeho uvádzaná nenávratnosť je len relatívna.

Zo skutkovej vety pritom ďalej vyplýva, že obžalovaný predložil nesprávny výkaz. K uvedenému záveru najvyšší súd dospel po vyhodnotení, že pojem výkaz možno definovať ako prehľadný súpis údajov o relevantných skutočnostiach. Nesprávny je taký výkaz, alebo doklad, ktorý nezodpovedá skutočnostiam na základe ktorých majú byť poskytnuté príspevky z rozpočtov Európskej únie, pretože údaje v ňom sú nepravdivé, skreslené, prispôbené požadovaným kritériám, išlo by napríklad o doklad s obsahom nezodpovedajúcim skutočnosti, ale aj o doklad, ktorým sa žiada o nenávratný finančný príspevok v žiadosti a jeho prílohách, ale aj o samotnú žiadosť o nenávratný finančný príspevok, v ktorej žiadateľ v čestnom vyhlásení zvädzajúco deklaruje záväzky súvisiace s poskytovaním príspevku (ako v prípade obžalovaného, ktorý deklaroval, že je oprávneným žiadateľom). Najvyšší súd považuje „pracovné výkazy“ s fiktívnym obsahom za nesprávny doklad a teda za doklad, ktorý svojím obsahom nezodpovedá skutočnosti. Bol to práve obžalovaný, ktorý pri kontrolnej činnosti zodpovedal za predložené pracovné výkazy nezodpovedajúce reálnemu stavu s úplnou, bezpečnou a nespochybniteľnou vedomosťou, že finančné prostriedky nebudú reálne použité na účel uvedený v pracovných výkazoch a tieto budú aj tomu zodpovedajúc refundované aj z rozpočtu Európskej únie. Obžalovaný predkladal nesprávne dokumenty na preukazovanie (fiktívnych) činností, ktoré neboli vykonané vôbec, alebo boli vykonané v rozpore s dohodnutými pravidlami a podmienkami. Obžalovaný aktívne, ako už bolo uvedené s plnou vedomosťou a vôľou, považoval vzorec priebehu deja vo vzťahu ku všetkým subjektom vyhotovujúcim pracovné výkazy za normálny s tým, že vedel, že sa podieľa na realizácii projektu financovaného z prostriedkov Európskych spoločenských a štátneho rozpočtu a tak vedel, že žiadosť prijímateľa o refundáciu nákladov musí obsahovať podklady k reálnemu výkonu činností, ktoré si tam jednotlivé osoby zapisovali. Zhodou okolností všetky osoby vyhotovujúce pracovné výkazy zhodne vypovedali, že pracovné výkazy zanechali v penzióne F. a aj podklady, ktoré by preukazovali vykonávanie činností uvedených v pracovných výkazoch, avšak z nepochopiteľných dôvodov nikto nevedel tieto činnosti zdokladovať. Tu možno v súlade so záverom súdu I. stupňa sa jednoznačne stotožniť, že výpovede týchto osôb z hľadiska dôveryhodnosti boli zaťažené pracovnoprávnym vzťahom týchto osôb ako zamestnancov k obžalovanému, v prípade svedkyne A. aj manželským vzťahom. V danom prípade odvolací súd vyhodnotil tieto výpovede ako tendenčné s úmyslom vykresliť akoby situáciu, že boli náhodne stratené. V tejto súvislosti je potrebné na okraj akcentovať, že pracovné výkazy obsahovali údaje o ubytovacích a stravovacích službách, ktoré ani neboli predmetom zmluvy o NFP. Vykonaným dokazovaním bola naopak preukázaná základná skutočnosť, a to že údaje z pracovných výkazov neboli reálne vykonané v zmysle zásady, ktorými sa obžalovaný riadil, že „papier znesie všetko“, pretože chýbali akékoľvek podklady k pracovným výkazom. Podľa opisu projektu mala byť

realizovaná napríklad aj aktivita marketing cestovného ruchu v destinácii W. N., alebo získanie zručností v zabezpečovaní kongresových služieb, pričom dokumentácia takéto aktivity neobsahovala. Obhajoba obžalovaného, že všetko sa dialo v teoretickej rovine, je vysoko účelová, bez akéhokoľvek reálneho a uveriteľného podkladu, pretože tieto aktivity neboli vôbec zabezpečené a už vonkoncom nie realizované. Výkazovanie niečoho, čo nebolo zabezpečené a realizované kompletne dokumentuje protiprávnosť konania obžalovaného v zmysle výrokovvej časti rozsudku Špecializovaného trestného súdu. Všetky okolnosti prípadu naznačujú, že prioritným cieľom obžalovaného bolo zabezpečiť pre svoj penzión F. lacnú pracovnú silu tým, že si za to následne nechal slušne zaplatiť z prostriedkov EÚ a SR a zamestnanci reálne vykonávali len služby ako doposiaľ - ubytovanie a stravovanie a realizovanie a zabezpečenie balíkov cestovného ruchu ostalo len na papieri formálne však deklarujú naplnenie toho najdôležitejšieho - zmyslu a účelu projektu „N.“ (možno však mať pochybnosti aj o službách ubytovania hoci je to mimo predmetu tohto konania, keď podľa záverov kontrolnej komisie porovnávajú pracovné výkazy s knihou ubytovaných hostí boli v pracovných výkazoch v konkrétne dni uvádzané ubytovacie služby, hoci v knihe ubytovaných hostí nebol nikto uvedený, pričom paradoxne sám obžalovaný vo svojej výpovedi uviedol súlad medzi v danom čase ubytovanými hosťami a evidenciou v knihe ubytovaných hostí).

Takéto závery podporujú výpovede priamo zamestnancov, ktorých mal obžalovaný zamestnať, a to napríklad R. M., ktorý uviedol, že pokiaľ ide o sprievodcu cestovného ruchu, nič nebolo realizované, pričom ako sám uviedol, základom bolo organizovanie zájazdov alebo výletov (č. l. 1569 spisu) a na otázku predsedu senátu, či vie uviesť aspoň jednu reálnu činnosť, ktorú vykonal, odpovedal, že nie. Ďalej to bol svedok Mgr. B. K., ktorý spracovával výkazy, pričom z jeho výpovede vyplýva, že tieto neverifikoval s reálne vykonanou činnosťou. Sám potvrdil, že nikdy neorganizovali konferenciu (č. l. 1633 spisu). Ďalej to bolo svedkyňa P. A., ktorá ako sama uviedla pracovala u prijímateľa príspevku pôvodne ako predavačka do konca mesiaca september 2010 a od mesiaca október 2010 s ňou uzavrel obžalovaný pracovnú zmluvu v rámci tohto projektu na funkciu manažérka, pričom ako sama uviedla, nevie ani pracovať s počítačom. Svedkyňa P. A. uviedla, že žiadne balíky cestovného ruchu nepredávala (č. l. 1546 spisu), hoci tvrdila, že vytvárala produkty, napríklad turnaj v M., ale dokumentácia žiadny takýto produkt v procese tvorby ani neobsahovala. Z pracovného výkazu C. F.alej vyplýva, že organizoval kongresy, medzinárodné festivaly, pripravoval prieskum, konferenciu na zimu 2011, resp. jar 2012 a podklady k tomu neboli predložené.

V danom prípade obžalovaný konal v príkrom rozpore so zákonom, keď si uplatnil ako oprávnené výdavky, ktoré nevznikli za účelom realizácie projektu a neboli preukázané účtovnými dokladmi, faktúrami, overenými kópiami, sumarizačnými hárkami a tiež neboli riadne evidované v účtovníctve v súlade s podmienkami zadefinovanými zmluvou o poskytnutí NFP. V neposlednom rade neboli splnené ani podmienky hospodárnosti, efektívnosti, účelnosti a účinnosti. Obžalovaný v zmysle výzvy na predkladanie žiadosti o NFP bol zároveň vopred upozornený, že projekt bude podrobený odbornému hodnoteniu. Obžalovaný vedel, že podľa článku 12 bod 6 Zmluvy o NFP má uchovávať všetky originálne doklady, záznamy dát na pamäťových médiách, výstupy projektov, vzorky výrobkov, všetky doklady súvisiace s projektom.

Okrem vyššie uvedeného najvyšší súd poznamenáva, že pojem „použije prostriedky zo všeobecného rozpočtu Európskych spoločenstiev“ v § 261 ods. 1 Trestného zákona je vyjadrením tzv. zdieľaného hospodárenia, v rámci ktorého Európska komisia zveruje riadenie programov krajinám Európskej únie tak, ako v predmetnej veci, prostredníctvom sociálneho fondu.

To, že sa finančné prostriedky zo všeobecného rozpočtu Európskych spoločenstiev v zmysle zák. č. 523/2004 Z. z. stávajú formálne prostriedkami štátneho rozpočtu Slovenskej republiky nemi materiálne a ani fakticky ich pôvod, pretože vždy sú zverené Slovenskej republike - poskytnuté na konkrétny účel a možno ich použiť len v súlade s vopred dohodnutými pravidlami. Preto nie je pre naplnenie objektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu podľa § 261 ods. 1 Trestného zákona rozhodné, aký majú tieto finančné prostriedky formálny status podľa zák. č. 523/2004 Z. z., ale podstatný je ich skutočný pôvod, pričom správa týchto prostriedkov (faktické, reálne nakladanie s nimi)

musí logicky podliehať kompetentnému vnútroštátnemu orgánu. Tu nemožno prehliadnuť, že Európska komisia finančné prostriedky zveruje do dispozície krajinám Európskej únie (nie prijímateľovi nenávratného finančného príspevku) a preto z hľadiska trestného práva musí byť zabezpečená ochrana proti zneužitiu týchto prostriedkov.

Podľa § 225 ods. 1 Trestného zákona kto vyláka od iného dotáciu, subvenciu, príspevok alebo iné plnenie zo štátneho rozpočtu, z rozpočtu verejnoprávnej inštitúcie, rozpočtu štátneho fondu, rozpočtu vyššieho územného celku alebo rozpočtu obce, ktorých poskytnutie alebo použitie je podľa všeobecne záväzného právneho predpisu viazané na podmienky, ktoré nespĺňa, a to tým, že ho uvedie do omylu v otázke ich splnenia, potrestá sa odňatím slobody na jeden rok až päť rokov.

Podľa § 225 ods. 4 písm. a) Trestného zákona odňatím slobody na tri roky až desať rokov sa páchatel potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1, 2 alebo 3 a spôsobí ním väčšiu škodu.

Trestný čin subvenčného podvodu podľa § 225 Trestného zákona je úmyselným trestným činom, ktorého podstata spočíva vo vylákaní plnenia od oprávneného subjektu predstieraním okolností, ktoré nie sú súladné s podmienkami, za ktorých možno plnenie poskytnúť, pričom páchatel tak uvádza oprávnený subjekt do omylu v otázke splnenia predpísaných podmienok. Podmienkou naplnenia objektívnej stránky skutkovej podstaty tohto trestného činu v základnej skutkovej podstate nie je vznik škody, preto ani úmysel páchatela nemusí k spôsobeniu škody smerovať, aj keď spravidla tomu tak bude.

Predloženie žiadostí o platbu prijímateľom nenávratného finančného príspevku poskytovateľovi nenávratného finančného príspevku na preplatenie, zodpovedá pojmovému znaku objektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu podľa § 225 Trestného zákona vyjadrenému slovné „vyláka“ a „uvedie do omylu“, čo bolo vzhľadom na podrobne vyššie uvedené skutočnosti s poukazom na fiktívne podklady splnené. Každý ďalší komentár k uvedenému, sa javí nadbytočný, najmä ak zo Zmluvy o NFP vyplýva, že všetky výdavky musia byť vynaložené a musia byť v súlade so Zmluvou o nenávratnom finančnom príspevku, čo jednoznačne preukazuje vzájomné prepojenie (aj právne) medzi všetkými subjektami podieľajúcimi sa na realizácii projektu spolufinancovaného aj z finančných prostriedkov pochádzajúcich zo štátneho rozpočtu.

Ustanovenie § 225 ods. 1 Trestného zákona upravuje právny pojem všeobecne záväzný predpis, podľa ktorého je poskytnutie alebo použitie (zjednodušene povedané) verejných prostriedkov viazané na určité podmienky. Podmienky použitia príspevku zo štátneho rozpočtu upravuje všeobecne záväzný právny predpis, ktorým v tejto súvislosti je zákon č. 523/2004 Z. z. a zmluva o poskytnutí NFP bola (ako sa uvádza v jej úvode) uzavretá okrem iného podľa § 20 ods. 2 Zák. č. 523/2004 Z. z. (č. I. 265 spisu), v zmysle ktorého sa z výdavkov podľa § 8 ods. 3 (ide o výdavky rozpočtované v štátnom rozpočte, pričom tieto v súlade s daným ustanovením tvoria tak účelovo určené prostriedky Európskej únie, ako i prostriedky štátneho rozpočtu určené na financovanie spoločných programov Slovenskej republiky a Európskej únie - rozpočtované sú v rovnakej kapitole) konečnému prijímateľovi poskytujú prostriedky prostredníctvom príslušného orgánu štátnej správy, na základe podmienok určených v zmluve uzatvorenej s konečným prijímateľom. Citované zákonné ustanovenie teda priamo odkazuje na zmluvu, ktorá má upraviť konkrétne podmienky poskytnutia a teda aj použitie verejných prostriedkov (viď k tomu § 2 písm. a) zákona č. 523/2004 Z. z.) konečnému prijímateľovi.

Ak ide o posudzovanú vec, skutková veta v súlade s uvedeným potom obsahuje všetky relevantné skutkové okolnosti, keď správne odkazuje na Zmluvu o poskytnutí nenávratného finančného príspevku (body 2.4., 3.3., 5.5., 6.5.), ktorej neoddeliteľnou súčasťou bol projekt aj spolu so schváleným rozpočtom. Pri hospodárení s prostriedkami, ktoré boli následne refundované z dotknutých verejných zdrojov, bolo nevyhnutné dôsledne sa riadiť v uzavretej zmluve (vopred) ustanovenými podmienkami a pravidlami vrátane tam uvedených všeobecných zmluvných podmienok.

Nadväzujúc na vyššie uvedené je potrebné poukázať i na ďalšie ustanovenia zákona č. 523/2004 Z. z. a síce § 31, ktorý v odseku 1 definuje ako porušenie finančnej disciplíny okrem iného poskytnutie, alebo použitie verejných prostriedkov v rozpore s určeným účelom - písm. a); nehospodárne, neefektívne a

neúčinné vynakladanie verejných prostriedkov, písm. j)); nedodržanie ustanoveného alebo určeného spôsobu nakladania s verejnými prostriedkami - písm. k); resp. porušenie pravidiel a podmienok, za ktorých boli verejné prostriedky poskytnuté - písm. n), čo bolo rovnako vo výroku o vine súdom I. stupňa vyjadrené.

Z citovaného ustanovenia teda vyplýva, že všetky poskytnuté verejné prostriedky sa poskytujú a použijú na základe vopred určených podmienok, najmä môžu byť ich prijímateľom použité len na účel vopred určený (a vecne špecifikovaný) orgánom, ktorý rozhodol o poskytnutí prostriedkov. V opačnom prípade dôjde k porušeniu finančnej disciplíny.

Zákon č. 523/2004 Z. z. je teda zákonom, ktorý univerzálne ustanovuje, že poskytnutie prostriedkov zo zdrojov uvedených v § 225 ods. 1 Trestného zákona je viazané na podmienky určené „ad hoc“ vopred. Tým je konkretizovaný všeobecný záväzný právny predpis uvedený v naposledy označenom ustanovení.

S ohľadom na uvedené odvolací súd uzatvára, že skutková veta v napadnutom rozsudku obsahuje také konanie obžalovaného, ktorým boli naplnené všetky znaky skutkovej podstaty aj trestného činu podľa § 225 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona.

Obžalovaný teda predložil žiadosti o platbu, ktorou deklaroval náklady, ktoré mali vzniknúť prijímateľovi príspevku. Predloženie žiadosti na platby na preplatenie niečoho, čo nebolo zrealizované, resp. čo bolo realizované v rozpore s dohodnutými podmienkami, celkom jednoznačne dokumentuje úmyselné zavinenie (subjektívnu stránku skutkovej podstaty obidvoch prejednávanych trestných činov) v konaní obžalovaného. Napokon takéto úmyselné konanie obžalovaného naplňa objektívnu stránku skutkovej podstaty trestného činu podľa § 261 Trestného zákona vo forme - predložil nesprávny doklad a aj vo forme použije prostriedky z rozpočtu spravovaného v zastúpení Európskych spoločenskostí na iný účel, ako boli pôvodne určené, čím došlo k spôsobeniu sprenevery - spätnej refundácii fiktívnych nákladov. To isté sa týka aj naplnenia objektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu podľa § 225 Trestného zákona, keď objektívna stránka tohto trestného činu bola naplnená konaním, spočívajúcim vo vylákaní príspevku zo štátneho rozpočtu tým, že ministerstvo uviedol do omylu v otázke splnenia podmienok, na ktoré bolo poskytnutie príspevku viazané podľa všeobecne záväzného predpisu, ktorým je zákon č. 523/2004 Z. z.

S ohľadom na to najvyšší súd považuje za duplicitné hlbšie rozoberať ďalšie okolnosti prípadu, pretože podrobný a dôkladný rozbor dôkazného stavu a jeho správne hodnotenie vyčerpávajúcím spôsobom uviedol Špecializovaný trestný súd vo svojom rozhodnutí, s ktorým sa odvolací súd stotožnil.

K odvolacej námietke obžalovaného, ktorá bola procesného charakteru, teda že on, ani svedkovia maďarskej národnosti nerozumejú slovenskému jazyku a do konania mal byť pribratý tlmočník, najvyšší súd poukazuje na nasledovné závery, čo vylučuje dôvodnosť účelových námietok obžalovaného produkovaných až po vykonaní dokazovania súdom I. stupňa, teda až v odvolacom konaní:

- obžalovaný pri predbežnom prejednaní obžaloby 25. októbra 2017 vyhlásil, že rozumie slovenskému jazyku písmom a slovom a nežiada pribratie tlmočníka, čo korešponduje s jeho vyhlásením v prípravnom konaní pri výsluchu 31. marca 2015 s totožným obsahovým znením,
- svedkyňa P. A. v prípravnom konaní 12. mája 2016 pri svojom výsluchu uviedla, že slovenský jazyk ovláda dobre, slovom aj písmom a nežiada o tlmočníka,
- svedok M. 17. januára 2018 na hlavnom pojednávaní uviedol, že rozumie všetkému,
- jedine svedok C. F., ktorý je maďarskej národnosti, mal v konaní tlmočníka Ing. Z. K., ktorý bol pribratý do konania postupom podľa § 28 ods. 1 Trestného poriadku, pretože uviedol, že slovenský jazyk ovláda slovom aj písmom, ale nevedel či bude rozumieť všetkému.

Na základe uvedeného odvolací súd v tejto časti odvolanie obžalovaného vyhodnotil ako nedôvodné.

Špecializovaný trestný súd rozhodol správne vo výroku o treste odňatia slobody, keď obžalovanému

uložil úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 roky a nepochybil ani pri rozhodovaní o podmienenom odklade výkonu tohto trestu s uložením probačného dohľadu nad jeho správaním. Takýto druh a výmera trestu (pri zohľadnení jednej poľahčujúcej a jednej priťažujúcej okolnosti), aj podľa názoru odvolacieho súdu, spravodlivo a objektívne zohľadňuje potreby a účel trestu z hľadiska generálnej a individuálnej prevencie a tiež potrebu morálneho odsúdenia obžalovaného spoločnosťou. Taktiež rozhodnutie Špecializovaného trestného súdu o uloženej povinnosti podľa § 51 ods. 2, ods. 3, ods. 4 Trestného zákona považuje najvyšší súd za opodstatnené, potrebné a správne. Preto nemal odvolací súd dôvodov týchto častí výroku o treste rozhodnúť inak ako súd I. stupňa a nakoľko odôvodnenie rozsudku Špecializovaného trestného súdu je v tomto smere kompletne a presvedčivé (strana 130 až 133), najvyšší súd si ho osvojil a naň odkazuje. Aj vo vzťahu k výroku o treste preto odvolací súd vyhodnotil odvolanie ako nedôvodné.

Obžalovaný A. podal odvolanie proti všetkým výrokom rozsudku, v časti výroku o náhrade škody považoval najvyšší súd z dôvodov, ktoré budú uvedené nižšie vo vzťahu k odvolateľovi Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky, odvolanie obžalovaného za dôvodné a preto tento výrok zrušil.

Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky v odvolaní namietlo, že jednak nebol správne identifikovaný poškodený s tým, že poškodená nie je Slovenská republika, ale Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky a zároveň navrhlo uložiť podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku obžalovanému povinnosť nahradiť škodu vo výške 28.916,59 € a podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku odkázať poškodeného so zvyškom nároku na civilný proces. Vo svojej podstate ministerstvo poukazovalo na nesprávnosť rozhodnutia najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3To/10/2018 z 20. marca 2019, proti ktorému podal dovolanie minister spravodlivosti.

V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že najvyšší súd, sp. zn. 2TdoV/1/2020 z 9. decembra 2021, dovolanie ministra spravodlivosti Slovenskej republiky postupom podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol a vo svojom odôvodnení uviedol:

„.....vzhľadom na doktrínu, že v adhéznom konaní možno priznať len nárok súkromnoprávnej povahy, je potrebné vyjadriť názor, že verejnoprávny nárok na vrátenie NFP nemožno v adhéznom konaní priznať. Nárok na vrátenie NFP, resp. jeho časti teda nemá charakter škody, pričom v prípade porušenia zmluvy o poskytnutí NFP má poskytovateľ možnosť postupu podľa § 24 ods. 1 zákona č. 528/2008 Z. z. v znení účinnom v čase vzniku nároku na vrátenie, ktorý priamo odkazuje na zákon č. 523/2004 Z. z. V prípade zistenia porušenia finančnej disciplíny, medzi ktoré patrí taktiež nehospodárne, neefektívne a neúčinné vynakladanie verejných prostriedkov [§ 31 ods. 1 písm. j) zákona č. 523/2004 Z. z.] orgány uvedené v predmetnom zákone majú právo uložiť odvod vo výške porušenia finančnej disciplíny a penále (§ 31 ods. 4, ods. 7, ods. 9, ods. 10 cit. zákona). Konanie sa spravuje všeobecnými predpismi o správnom konaní (§ 31 ods. 12 cit. zákona). Na margo rozsudku Súdneho dvora EÚ z 13. marca 2008 v spojených veciach C-383/06 až C-385/06, podľa ktorého uplatnenie vnútroštátneho práva nesmie mať negatívny vplyv na uplatnenie a účinnosť práva Spoločenstva, t. j. znemožnenie vymáhania protiprávne pridelených finančných prostriedkov, je potrebné poukázať na rozsudok Súdneho dvora EÚ z 1. októbra 2020 vo veci C-603/19. Súdny dvor EÚ na základe prejudiciálnych otázok predložených Špecializovaným trestným súdom okrem iného vyslovil: Článok 325 ZFEÚ sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni ustanoveniam vnútroštátneho práva, ako sa vykladajú vo vnútroštátnej judikatúre, podľa ktorých si štát nemôže v trestnom konaní uplatňovať náhradu škody, ktorá mu bola spôsobená podvodným konaním obvinenej osoby, ktoré má za následok spreneveru finančných prostriedkov z rozpočtu Európskej únie, a v rámci tohto trestného konania nemá k dispozícii nijaké iné konanie, ktoré by mu umožňovalo uplatniť si svoj nárok proti obvinenej osobe, pokiaľ, čo musí overiť vnútroštátny súd, vnútroštátna právna úprava stanovuje účinné konania umožňujúce vrátenie neoprávnene vyplatených príspevkov z rozpočtu Európskej únie. Zákon č. 528/2008 Z. z. v spojení so zákonom č. 523/2004 Z. z. umožňuje Ministerstvu práce, sociálnych vecí a rodiny si vymôcť nárok aj v správnom konaní, a preto vnútroštátna právna úprava, resp. judikatúra najvyššieho súdu nie je v rozpore s právom Európskej únie“.

So zreteľom na vyššie uvedené skutočnosti, rozhodol najvyšší súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku, odvolanie ministerstva považoval za nedôvodné a ako také ho postupom podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.